

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	250 illeri
PE JUMĂTATE AN	120
PESTRU STRĂINĂTATE PE AN	300 cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U. 33.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBECA R, KÖRS-BÖKÉNY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Biblia, un izvor a vieții :-: spirituală. :-:

(Referat, ținut în congresul din Stockholm.)

De B. Weerts.

Sfânta Scriptură e și a noastră
cămară de armatură.

Cuvântul cel viu și puternic alui Dumnezeu este „mai ascuțit ca orice sabie cu două tăișuri“ și judecă gândurile și cugetele inimii. Nu e sabie de lemn, care o folosește copiii ca jucărie, ci e „sabia Duchului“, cu care putem sta în luptă și lua biruință. Întreaga armatură ne pune Dumnezeu la dispozițiune; cu aceea înarmați, putem noi ca conducătorul nostru birui pe ucizătorul oamenilor. Armele luptei noastre nu sunt trușești, ci *dumnezeești, puternice* spre ruinarea întărilor, precând nimicim deciziunile raționale (hotărârile minții) și ori-ce înălțime, care să arădică contra cunoștinței lui Dumnezeu, și cucerind fiecare cugetare sub ascultarea lui Christos. (II. Corint. 10, 4—5.)

Precum s'a făcut Sfânta Scriptură *la fiecare fu alui Dumnezeu*, un izvor a vieții spirituale în privința purcederei și progresului său, așa trebuie să fie ea și grupelor organizate de Creștini, *Comunităților și Denominațiunilor*, cari la Scriptură și numai la ea să provoacă. Biblia, cartea cărților, trebuie să aibe în cauzele religiunii sin-

gura valabilitate autoritativă. Aceea comunitate, adică Denominațiunea, care în învățătura și viața ei să țină mai strict după Biblie, are mai mult a socoti la binecuvântare și biruință dela Domnul, și chiar de nu ar sta în frunte cu numărul. Nu dogme bisericești, nu tradițiuni omenești, nici sisteme filosofice scriem noi pe drapelul nostru, ci un „*Așa zice Domnul!*“ Aceasta a fost tăria denominațiunei noastre în zilele trecute și trebuie să și rămână în cele viitoare. Cuvântul Domnului, ori unde a ajuns, a îndulcit lacurile și bălțile necredinței și credinței deșartă și a înundat gunoiul și murdăria păcatului. De aceea vrem noi să săpăm canale și să fim înșine apaducte curate, largi, ca adevărul Dumnezeului nostru să se reverse în pământul săcetos și să poată recrea sufletele setoase. Domnul a spus, că din corpul aceleuia, care crede în el, să curgă riuri de ape vii. Iar aceasta o spuse el despre Duchul, pre care să-l primească toți și apoi să dea mai departe.

De voim noi ca denominațiune să facem înăintare plăcută lui Dumnezeu, dacă voim să atragem prietenii adevărului pe partea noastră, atunci să mărturisim adevărul, care l-am aflat în Biblie și l-am cunoscut și care ne-a făcut liberi, în învățatură și viață, în cuvânt și purtare.

Ca creștini biblicei, reuniți în comunități biblice, avem noi a deslega o

problemă biblică: Noi avem învățăturile cele neasămănate a cărții noastre singur valabilă de religione să înfățișăm și să mărturisim lumii întregi, „că Christos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi, și că el fu îngropat, și că el a înviat a treia zi după Scripturi.“

Noi credem în acela Christos, despre care învață Biblia, și noi am vrea să-i servim, cum o pretinde Biblia. De cuvântul lui ascultând, să fie pacea noastră ca un fluviu în dreptatea noastră ca valurile mării. Cu cât mai aproape venim noi la cuvânt, cu atât mai aproape venim la Domnul. Cu cât mai mult ne sună nouă cuvântul lui, cu atât mai mare este loialitatea (credințioșia) noastră către el și întors.

Într'o denominațiune însemnată, care avea a semna de câțiva ani scădere la număr, să formă memorabila hotărîre, a deștepta în comunitate mai multă corespundere, a se întoarce la metodele potrivite și la Duchul adevărului, ca biruințele de mai înainte ale Evangheliei să fie iarăși câștigate.

Lipsește-ne și nouă aceasta?

Popoarele greco-catolice au un mare privilegiu față de cele romano-catolice, pentru că au libertatea, a ceti Biblia. Pentru aceea și sunt între aceia cu mult mai mulți într'adevăr pocăiți de aflat decât între ceilalți. Protestanții sunt departe naintea catolicilor, pentru că ei să provoacă mai mult la Sfânta Scriptură și mai puțin la tradițiunile omenești și autoritățile ierarchiale. Dară între Protestanții am voi noi „Protestanții botezați“ să fim cei mai protestanțici, cari singur la Scriptură să provoacă și acăr singurul Cap și unica autoritate este Iisus Christos; cari numai cuvântul învață, din cuvânt să nutresc și cu cuvântul să apără.

Înse ceea ce sună despre individii și corporațiuni religioase, aceea să află și la

Națiuni și popoare.

Cu cât mai mulți creștini adevărați, cari trăiesc în și după cuvântul lui

Dumnezeu, într'o națiune și într'un Stat să află, cu atât mai mare și mai binecuvântătoare e înriurirea moralică și politică a așa unui popor și Stat, și dacă nu s'ar putea în număr cele mai tari oștiri de bătalie trimete în câmpul luptei. Dacă predicăm noi „cuvântul despre credință“, de este acest cuvânt în gura și inima noastră, atunci nu avem noi a ne sui în cer, ca să aducem jos pre Christos, nici a ne cobori în adâncime, ca să scatem pre Christos din morți (Rom. 10, 6.), atunci nu ne lipsese nouă nici aeroplanuri înarmate și nici luntre submarii, ci vestea păcii, cuvântul despre cruce, biruiește vrăjmașii și unește neamurile.

Ca „făcătorii păcii“ și posesorii împărăției cerului avem noi între popoarele Europei să lăsăm să lumineze lumina Evangheliei noastre, ca nici pe căile religioase și nici pe cele sociale, nici pe cele bisericesti și nici pe cele politice să nu pipăie confrății nostri în întunerec. Lumina noastră fie Scriptura, care mărturisește despre Christos. De suntem noi în viața și umblarea noastră o ilustrațiune clară și fără două înțelesuri a învățăturai Bibliei, atunci și contrarii nostri se vor învăța a mări odată pre Dumnezeu. (Mat. 5, 16.)

Din Wge.

Despre răbdare.

„Aveți trebuință de răbdare.“ (Ebr. 10, 36.)

Preste fiii lui Dumnezeu, către cari scrie apostolul, au trecut multe. După pocăire veni o luptă mare a suferințelor. În acelea s'au dovedit ei bine. Ei au fost defăimați în public și au fost un spectacol. Unde aceasta cu unii nu s'a întâmplat, dară ei aveau împărtășire cu aceia, cari o pățiseră astfel. Toate ajunseră în piericol, averea și binele, corpul și viața. Ei au suferit cu bucurie confiscarea bunurilor lor, că o știau, că ei vor dobândi un avut mai bun în cer. Dară acuma că ținu vremea cercării prea mult, întră

la ei o oboseală lăuntrică. Acuma le strigă apostolul: „Nu lăpădați încrederea voastră!” El îi îmbărbătează pe ei mai departe și le spune, ce le-ar trebui lor acuma mai bine, aceea este răbdarea. „Aveți trebuință de răbdare.”

Greutățile noastre nu sunt atât de mari, ca în zilele de demult, dară noi suntem totuși câte odată nerăbdători. Eu cred a putea spune, că fiii lui Dumnezeu din prezent în toate pozițiile și treptele bătrîneței o simțesc, că lipsește răbdarea. Calvin scrisese odinioară: „Cu toate slăbiciunile și păcatele nu am așa luptă ca eu răbdarea. Eu devenii preste multe nevătuți biruitor, dară eu nu ajunsei încă biruitor asupra nerăbdărei.” Noi toți o pățim așa; dacă apostolul scrie: „Aveți lipsă de răbdare”, atunci observăm noi, că nouă ne sună.

I. În cari împrejurări avem noi mai ales lipsă de răbdare?

1. Noi o avem de lipsă la lupta cu păcatul. Vrajmașul sufletului nostru ne face adeseori prin neconținute ispite nerăbdători. Apostolul scrie: „Noi încă nu ne-am opus până la sânge în luptele contra păcatului.” Noi stăm încă față cu vrajmașul și trebuie să fugim prin răbdare în lupta, care ne este rânduită. Dacă nu voim să ne scadă curagiul, atunci avem în aceasta luptă lipsă de mai multă răbdare.

2. Nouă ne trebuie răbdare și la conducerile cele minunate ale lui Dumnezeu. Josef fu rău cunoscut, vindut, calumniat și întemnițat. El a fost treisprezece ani în școala strîmtorărilor. Că de câte ori fu el nevoios, nu o știm noi. Dară dacă ne merge nouă așa, că Domnul ne conduce minunat, dacă merge totdeauna contra dorințelor noastre și dacă zidim noi corăbii din cel mai bun material, ca Iosafat, și ele nu merg, atunci ne trebuie răbdare, dacă nu voim să desperăm.

3. Încă ne trebuie răbdare în suferințe. Ele sunt țarina, pe care crește răbdarea. „Năcazul lucrează răbdare.”

(Rom. 5, 3.) Cât de prețios este, când Pavel și Sila în închisoarea din Filippi pot lauda pre Dumnezeu; când Iov ajunge în sfârșit acolo, că scrie, Dumnezeu poate da cântări de laudă și la miezul nopții; când greu-bolnavi, cari zac cu zecile de ani pe patul lor, spun: „Domnu-i iubirea, mă iubește și pre mine”; când alții în suferință grea mărturisesc, că în întreaga Scriptură nu este cuvânt mai potrivit ca: „Și dacă șed în mijlocul întunerecului, totuși este Domnul lumina mea!” Aceasta-i o poziție prețioasă. Voim și noi să o ocupăm, atunci avem lipsă de răbdare.

4. În viața familiară ne lipsește ea. Fiecare bărbat își are slăbiciunile sale. Unul are a purta smintele celuiilalt. La aceasta lipsește răbdarea, și dacă gândim noi la creșterea copiilor și ne observăm în odaia copiilor nostri, atunci observăm noi, cât de puțină răbdare avem, mai ales când va fi numărul copiilor mai. Evangelistul Schrenk zise odată: „Eu n'am crezut nici odată, că așa fi desevarșit, că eu am zece copii.”

În viața comunității încă o avem de lipsă. Comunitatea nu-i o reuniune, în care putem după plăcere intra și ieși, ci ea este o comunitate a celor sfinți. Fiecare membru își are și slăbiciunile sale, la aceasta mai vin diferențele în etate. Aici trebuie să aibe bătrîneța răbdare cu tînăreța și tînăreța cu bătrîneța. Apostolul scrie: „Unul pre altul să vă purtați în iubire.” Și dacă apoi mai sunt ici-colea și membri rău-voitori în comunitate, atunci ne lipsește la purtarea tuturor multă răbdare.

6. În sfârșit o avem noi de lipsă și la lucrul missional. Dacă noi, cum noi cugetăm, ne-am rugat mult înzădar pentru un suflet sau doară pe o stațiune ori în loc am aruncat mreja Evangheliei, atunci voim să gândim la aceea, că bureții într'o noapte, iar stejarii numai după mulți ani cresc; că moliile iute sunt gata, iar omul are lipsă de o vreme lungă de des-

voltare. Dacă atât de mereu merge înainte, atunci nu vom noi să aruncăm dela noi încrederea, ci a ne deprinde în răbdare.

II. Cum căpătăm noi aceasta răbdare?

1. Dacă luăm sama la modul lui Dumnezeu. Dumnezeu dădu contimporenților lui Noe termin de 120 de ani. El a purtat vasele mâniei cu mare răbdare. (Rom. 9, 22) și ne scrie apoi: „Fiți următorii lui Dumnezeu!” Și dacă gândim noi la aceea, cum a lucrat Dumnezeu față de noi, cu ce cruțare ne-a purtat el și cât de mult a așteptat de multe ori după fructul cel mai mic, atunci ne-am rușina, când eram atât de iute nerăbdători cu persoane sau împrejurimi. La Dumnezeu putem noi învăța răbdare.

2. Încă ne va ajuta, dacă observăm pre Domnul și Mântuitorul nostru. Cât de răbdător a fost el în viață, suferință și moarte! El fiind batjocorit, n'a batjocorit, suferind, n'a amenințat. El merse ca un miel la junghiere, care nu-și deschide gura. Ce răbdare exercită el, când vrăjmașii omoriră pre Stefan, un bărbat plin de Duch sfânt și credință! Și ce răbdare avu el iarăși cu Saul din Tarsu, când a persecutat pre fiii lui Dumnezeu! Noi stăm naintea chipului său și zicem: „Cine-i ca tine?”, și ni să face o îndemnare pătrunzătoare, când cetim: „Același cuget să fie în voi, care era și în Iisus Christos”, și când însăși Învățătorul nostru ne spune: „Învățați-vă dela mine, că eu sunt blând și umil cu inima.”

3. Mai departe ne va ajuta, dacă vom da cuvântului promis în Scriptură credință. Dacă-i credința noastră în cuvântul lui Dumnezeu adevărată, atunci lucrează ea după Iacob 1, 3 răbdare. Cât de liniștiți devenim noi, când cetim la Luca 21 despre județul din urmă și urciunile pustiirei și în legătură cu aceasta istorisire promisiunea: „Nici un păr din capul vostru nu va pieri. Întru răbdarea

voastră câștigați sufletele voastre.” Noi nu vom umbla așa neliniștiți încoace și încolo, când noi pe baza dumnezeescului cuvânt ne vom ști în mâna cerescului nostru Părinte.

4. În sfârșit vom spori noi în răbdare, dacă o vom urmări, dacă o vom căuta cu energie și nu vom lăsa. Iov să luera afară din nerăbdare în răbdare, așa că apostolul putu scria: „Răbdarea lui Iov ați văzut-o.” Încă ne îndeamnă Scriptura: „Siliți-vă a fi liniștiți!” Noi ne putem și lăsa sau o putem și lua în înfrânare mântuitoare. Cea din urmă s'o facem noi.

Și de ar fi deprinderea grea și calea spre răbdare o cale amară, înse fructul ei e pretios și dulce. Domnul ne dea nouă răbdarea de care noi așa mare lipsă avem!

Din Wge.

Servul.

De Christina Roy.

Traducerea autorisată. De V. B.

(Retipărirea e interzisă.)

Motto: „Fiu omului nu a venit să 'i se servească, ci să servească.” Mateiu 20, 28.

Tocmai precând țaranul Ondrașic avea mai mare lipsă de ajutor și nu știa, de unde să îl capete, veni pe neașteptate și nechiămat un fecior tânăr în casa lui.

Era într'o Duminecă seara în vremea mai tare de seceriș. Ondrașic ședea în grădina de pomot naintea casei sale și sprijini capul său greu de grijuri pe mâni. De odată lătră cănele în curte, și înaintea țaranului uimit stătea un om tânăr, sănătos, bine îmbrăcat. După ce să salutară zise el, că venise aici, ca să-și caute de lucru.

Ondrașic nu eră dintre aceia, cari îndată iau pre cel dintîiu ca mai bun în lucru; dară acest om tânăr îi plăcu lui, și el avea mare lipsă de un lucrător. Femeea sa zăcea bolnavă. Ginerii lui erau duși, unul cu un an mai nainte, celalalt astă primăvară;

el călătorise la America și chemăra deici și femeile lor la ei. Așa îi rămase acasă numai fiica cea mai tânără de 16 ani. Este că avea el un păstor la vite, dară acela avu cu tînărima satului o bătaie și acuma zăcea bolnav la mamă-sa.

Așa primi Ondrașic pre acest tînăr. El gîndi: A proba pot eu ori și cum; il voui ținea baremi până atunci, până când Ondrei se va însănătoșa.

Ei să învoiră, câtă plată să capete pe zi, și câtă să fie dacă rămăno peste seceriș.

În aceea noapte dormi Ondrașic atît de bine ca de mult, și femeia lui, și dacă nu putea dormi, baremi nu avea a se năcăji, cum o birui bărbatul ei lucrul cel mult.

Lui Ondrașic îi plăcurea toate în servul lor cel nou. Numai avea el un nume minunat: numele lui era Method Rujanschi. Deși să numea apostolul slovacilor, care odinioară locuia în Neutra (com. Nyitra) și a predicat la popor cuvântul lui Dumnezeu, încă Method; dară țărani nu punea filor lor așa nume, cel mult catoliciei, iar Ondrașic era evanghelic.

Dară omul să dedă la toate, așa să declară oamenii satului și cu Method, deși trăia el retras; judecata comună între oameni, când merseră dela țarină către casă, era: „Ondrașic a căpătat un lucrător bun!”

Încă ce un bun, aceea o știa mai bine țaranul! El nu bea, și așa nu ar fi mers el între tînării satului, ca să se bată; el nu fuma, așa nu-i va aprinde sura. Peste săptămână lucra el de dimineața până tîrziu seara, și Dumineca cetea el. Un cuvânt rău nu să auzi din el, el era totdeauna cu voia bună. Când strica Dorea vr'o mîncare și tata ei o ocărea, el o scusa și era îndestulat.

Lui Ondrașic le plăcea toate acestea pentru aceea voia să-l țină ca serv până la toți sfinți. (1 nov.)

„Bine,” zise Method, „eu rămân la voi, dacă mă puneți pe doi ani, și dacă mi iertat să-mi zidesc o locuință acolo lângă șură.”

Țaranul să minună, oare ce fel de locuință poate fi aceea.

„Veți vedea, ce locuință frumoasă o să fie. Aceea ce eu cheltuiesc acuma la aceasta, o puteți, dacă vă place, și dacă o puteți folosi, dacă voui merge odată dela voi, să mio întoarceți; de nu, voui desface căsuța și o voui vinde.”

Ondrașic să învoi. Când veniseră dintiuzile ploioase, luă Method scânduri și începu a ciopli. El petrecu numai două zile pe lângă celalalt lucru. Când era gata, duse el pre țaran și fiica lui în casă.

Ondrașic rise. „Ce o odaiă o să aibe el, mai frumoasă ca a noastră! Dară ce dă asta pe iarnă?”

„Deci, a dormi pot eu și în frig, și peste zi mă pot încălzi la voi.”

Din scîndurile rămase făcu Method o masă, apoi își cumpără un pat de paie și un scaun tot așa, iar în unghiu făcu el un dulap și cuier.

El o avu aici foarte frumos, mai ales când puse mai tîrziu ferestrele în acoperiș; că prin acelea să arată frumoasa priveliște spre munții și pădurile din apropiere, livezile cele mari și țarinele și spre cerul cel frumos, și dacă acuma deja de negurile toamnei acoperit.

Vecinul cel mai de aproape alui Ondrașic era Petraș. Aceștia aveau un fecior deja de 20 ani, foarte de treabă și arătător; dară deși oameni în stare bună, nu știa el nici ceti nici scria, aceasta de acolo era, că el era olog. El este că se putea trage mereu prin casă și a și face ceva, dară a merge mai departe nu putea.

Femea Petraș vedea pre fiul ei Sameco mai cu plăcere între copiii ei. Tata nu era așa deosebit cu bun către el; pre el îl năcăjea, că un așa mare fecior nu putea ajuta în casă, și că îi va fi totdeauna spre sarcină. De nu ar fi avut Sameco iubirea mamei, atunci ar fi fost tînăreța lui în casa părintească binișor întristată, viitorul zăcea înaintea lui atît de deșert. Și după cum e de multe ori cazul, că tocmai

acea, cari nu să pot mișca, că ar dori a face lucruri mari în lume, așa era și cu el.

Odată ședea el Duminică după amiază singur în grădină; toți erau duși de acasă, unii la musică (joc), alții la cârcimă sau în țarină.

Precum ședea el așa singur, capul sprijinit pe mâni, cufundat în gânduri, de odată stă înaintea lui servul vecinului cu o carte.

Pre tînăr îl ajunsese o întristare ca pismă. Acela-i numai un serv și știe ceti, și eu sunt atât de prost. Abea mulțami el pentru salutarea prietenoasă.

„Când șezi așa singur, desigur ți-e lungă vremea“, îl grăi Method. „Eu ți-am adus ție o carte.“

Samco roși până sub păr. „La ce mie o carte, când nu cunosc nici o literă?“ zise el întunecos.

„Iartă-mă, aceea nu am știut-o eu!“ răspunse servul îmblânzindu-l, „dară și dacă, eu rămân la tine, și noi putem apoi la olaltă ceti.“

Așa să începu cunoștința noilor vecini.

* * *

Lângă gardul lui Petraș, era coliba Ovreurului David. El locuia numai singur într'insa. El avea două capre, cu cari să ocupa ziua întreagă, și dacă nu avea la caprele sale ce face, atunci aduna el trențe vechi și oase, și ce mai afla. Țărancelc 'i le aduceau lui, el le dădea ată și ace în schimb. În anii săi mai tînări mergea el din acest scop departe în prejurime; acuma mergea el numai atât de departe, cât puteau caprele sale.

Nimene n'a văzut pre bătrînul David v'odată zimbînd, de altcum era el un om bun. Lumea în jurul lui îi făcu deja multă nedreptate. El purtă toate cu răbdare. Să spune, că el ar fi avut odată o femeie, nainte de a se fi mutat la Hradova, dară cineva o sedusă (amăgi) dela el. Dară cine știe, că așa-i ori nu.

De ceealaltă lature de Ondrașic locuia, spre nu puțin năcaz a țaranului, Martin Podhaischi, un pantofar, dară

asa un bețiv, că fiecare mergea din calea lui. La el locuia mama lui, femeea sa nu o mai birui la el și mai bine să duse a servi și trimetea pentru copii îmbrăcăminte și încălțăminte, că de altcum aveau să înghețe de frig iarna. Încă și soacrei ci trimetea ea ceva pentru îngrijirea copiilor, la început și câte o cămeșă bărbatului. Dară deoarece el tot ce câștiga prăda, s'a urit ea, și nu-i mai trimetea nimic.

Când întâlnea Ondrașic pre Podhaischi și acela era beat — treaz mai că nici nu mai era —, atunci mai bine îl incunjura. Odată îl află Method total beat zăcând în baltă, aproape de înecare. Gura, narile și urechile îi erau pline de noroiu. Singur nu-l putea trage afară; dară tocmai trecea pe acolo un țigan, pre acela îl rugă, a-i ajuta. Așa duseră ei pre bețivul nefericit la Ondrașic și îl puseră pe paie în șură. Method încălzi apă și spălă întregul bărbat omeneste, ca — cetitorul să ierte asemănarea — pre un porc, care zăce deja în troacă. La început să opuse bețivul, dară cu încetul să trezi și încetă a înjura, și când Method îi tunse părul, îi rase frumos barba și-i tăiasese unghiile cele lungi, el însăși era voios.

Din aceea vreme avu servul lui Ondrașic o putere asupra bețivului; el putea face cu el, ce el voia. El își procură la dînsul niște cisme, Podhaischi trebuia să-i voteze, că până nu vor fi gata, nu va bea. În fapt el nu beu. Ca el să nu să urască seara, mergea Method la el și-i cetea din cărțile mamei sale, cartea de cântări și Biblia și din foile, care le aduse cu sine.

Era deja Novembre, și țaranii nu mai aveau așa mult de lucru seara.

Ondrașic să bucura și de aceea, că servul său ținea foi. El însăși n'ar fi gândit în viața sa la așa ceva, dară totuși era un lucru frumos. Pe lângă aceasta erau foi bune, ele ajutau a înțelege sfânta Scriptură și raportau și despre aceea, ce să întâmpla în lume.

Țărâna bolnavă lăudă pre serv: „El mă grijește ca un fiu, și pe lângă asta-i un om cuminte. El cumpeni pre bărbatul meu, a scoate vatra (de fier) în tindă. Decând fierbe Dorca afară, mi mie mai ușor. Mirosul de fierbere mi mie nesuportabil. Și ca bătrînul meu să nu se mănîe, că ardem atâtea lemne, aduse el două cărături din pădure. Altul abea face ceea, ce-i spunem, acesta o face de sine.”

Într'o seară aduse Podhaischi eismele, tocmai precând le cetea Method. Ei îl îmbiară, a ședea. El nu era beat. Din aceea vreme nu mai mergea Method la el, ci el venia la ei. Toți aveau folos din aceea. În amurgul sărei mergea Method totdeauna la vecinul Petraș; femeile povesteau, că el învăța acolo pre Samco a ceti.

Odată întrebă el, că oare nu l-ar putea aduce cu sine. „De ce să nu”, zise țărâna, „aici îi va trece mai iute vremea.”

Sările de iarnă trecură cu grabire. O grămadă de pene fură scărmanate. Ondrei nu mai umbla prin sat cu feciorii, Ondrașic nu mai mergea în birt, el cioplea mai bine linguri de lemn, și Samco să învăță dela el.

Continuăm.

Onoară pre tata-tău și pre muma-ta.

Duma era un negustor de giuvăegii, care vindea cele mai frumoase și mai rare pietre scumpe. El trăia în Palestina pe vremea, când încă stătea templul în Ierusalim. Într'o zi fu de lipsă, ca o sumă de pietre scumpe să fie înlocuite pe pieptarul archireului. O deputațiune fu trimeasă la Duma, ca să cumpere la el pietrele. Duma primi pre înalții cercetători cu mare gentilitate le arătă lor multe pietre scumpe și frumoase. Dară ele nu erau destul de mari și de strălucitoare pentru pieptarul archireului. Atunci să gândi el o clipă

și respunse, că într'o odaie oarecare e locuită de bătrînul său tată, s'ar afla tocmai așa pietre, dupăcum să pofteste. El merse, ca să caute, înse el să întoarse fără de pietrele scumpe. El declără, că nu-i cu puțință, a aduce acuma pietrele. Cercetătorii cugetau, că aceasta ar fi numai un plan viclean dela el, ca să poată sui prețul. Pentru aceea îi oferiră o sumă uriașă, dacă le-ar câștiga pietrele. El respunse, că îi pare foarte rău, că trebuie să lase această afacere bună să treacă, dară în aceasta clipă nu le poate servi. Dacă ar vrea ei să vină preste o oară sau două, atunci probabil le va putea el da cele dorite. Ei înse declarară, că nu să mai pot opri. Pieptarul archireului trebuie să fie îndată reparat, ca el să-și poată îndeplini serviciul său. Așadară îi lăsă Duma să meargă. Că pentru ce nu le implini el voia, deși ar fi fost un mare avantajiu pentru el, nu le-o spuse el. Dară cauza era cum urmează: Când deschisă Duma ușa odăiei, în care erau păstrate pietrele prețioase, văzu el pre tată său dormind pe patul său. El probă, a deschide fără de sgomot, dară ușa scârțâi în țitini și omul bătrîn să mișcă în somn. Atunci stătu Duma în loc și să întoarse napoi. Somnul tatălui său îi era lui sfânt. El mai voia să fie lipsit de o mare sumă de bani, decât a despoia pre tata său de odichna sa.

Din Wge.

În a unsprezecea oară.

Un fecior tînăr de nouăsprezece ani era pentru furătură și o crimă urită înmorală judecat la o închisoare de mulți ani, istorisește Păstorul Heinersdorff, care a fost mulți ani predicător de temniță în Elbersfeld. El gândea că nu va putea suporta pedeapsa și făcu în dimineața, când i-a fost vestită judecata, de trei ori încercărea, a se spânzura. El fu fiecare dată de supraveghiător, care îl observa aspru, împiedecat în impli-

nirea planului lui înfricoșat și prin aceasta ajunse el într-o stare rea a turbării și desperării. Când fusesi eu chemat la el, ședea tînărul acolo crișnind din dinții, pumnii închiși și ochii spăriați și era pentru orice cuvânt de mângăiere pe deplin neapropiabil. Eu încercai în tot chipul, a nimeri inima nefericitului, îl îndemnai cu iubire, mă rugai cu glas pentru el, îi amintii părinții și frații lui; dară toate erau înzădar. Cu ochii spăriați, fără a vorbi o vorbă, privea el în desert; el voia să fie mort. Atunci luai eu în groaza inimei pentru fecior Biblia la mână, mă pusei cu mare prictenic lângă el și îi cetii mereu și cu observări din când în când istoria despre fiul pierdut. Atunci să topi ghiața pe după inima cea înțepenită a nefericitului; după câțeva vreme puse el mâinile la o laltă și asculta. Și când era istoria la capăt, zise el: „Eu nu știam, că așa ceva să află în aceea carte.“ El era biruit prin cuvântul lui Dumnezeu, el simți, că și el, fiul cel pierdut, să poate culca în brațele părintești ale îndurării lui Dumnezeu; lacrimi fierbinți isbucniră din ochii lui, și el votă cu dare de mână, că va purta pedeapsa cu voie, care o meritasă. El a și purtat-o voios. Dară cine-i vina, că el nu știa, că așa ceva stă în aceea carte? Desigur și el e vina. Dară oare pre cine-l va nimeri odată judecata mai aspră, pre el, pre bandit, sau pre aceia, în acărora mâni era creșterea lui și cari nu i-au spus nimic despre mila lui Dumnezeu în Iisus Christos? Din Wge.

Cuvântul lui Dumnezeu rămâne.

O mamă tînără umbla multă vreme sub apăsarea păcatelor ei. Ea era atât de tristă, că și copilul ei tînăr o observă, și îl durea, că mama lui iubită e tot așa tristă. Într-o seară, precând făcea copilul lucrurile sale

școlare, șezu ea lângă Biblia ei și cetii la Ioan 3, 14—16. „Acuma o aflai,“ strigă ea și fața ei însenină. Cuvântul: „Ca toți, care cred în el...“ îi dădu ei înțuia lumină. Voioși să culcă mama și copilul. A doua zi dimineața era întristarea cea vechiă pe fața mamei. La întrebarea copilului: „De ce?“ zise ea: „Ach, toate s'au schimbat!“ Dară micul luă Biblia și strigă: „Mamă, aici stă tot așa ca ieri seară!“ Aceasta ajută pre femeia îndoielnică la cale, și în loc a privi la propriile ei simțuri, privi ea acuma la cruce și crezu cuvântului scris.

Din Wge.

Câte secunde are vecinicia.

O istoric frumoasă spune: Un Rege întrebă de un ciobănaș cunoscut prin răspunsurile lui înțelepte: „Câte secunde are vecinicia?“ La aceasta răspunde ciobănașul: „În dosul Pomeraniei este un munte de demant, acela are o oară în sus, o oară în lățime și o oară în adâncime. Acolo vine tot la o sută de ani o paserică și-și tocește ciocul de munte, și când va fi muntele tocit, atunci va fi trecută înțuia secundă din vecinicie.“ Acesta a fost frumos răspunsu și totuși e pre puțin spus.

Din Wge.

DIN FĂURIE.

„Doi ani garanță“ subscrie măiestrul și își iera la aceasta știut, care răspundere a luat pe sine, că totuși nu-i așa ceva mic lucru, o mașină complicată, care are să umble ziua și noaptea, a o face așa, ca să stee doi ani în lucru fără de ceva defect.

Iar eu cunosc un Măiestru, care a făcut o mașină, pentru care primește șaptezeci de ani garanță, și nici nu rar să întâmplă, că aceea umblă

noăzeci, ba, și o sută de ani fără greș. Ea lucră ziua și noaptea, și dacă câte odată să înfăbântă fugind și câte odată umblă împiedecată, dară ea nu să oprește nici odată. Iar când ea odată stă locului, atunci e o reparatură absolute exchisă, atunci stă ea în liniște pentru totdeauna. Da, ce privește reparatura este mașina atât de minunat cugetată, că e în stare, toate reparaturile mai mici săngură a le face. Cine aceasta mașină manuază bine, nu va avea în general de lipsă, ea să pășască la mai mari reparaturi. Și încă mai mult, aceasta mașină e așa regulată, că ea rotește și părți stricăcioase de sine le schimbă. Oamenii cuminte au socotit, că aceasta mașină tot la șapte ani să reînnoește odată pe deplin. Mechanismul acestei mașină e atât de minunat, că ea pe deplin fără de șgomot și minunat de elastic funcționează. Ea oloiește de sine toate roțile cele mari, cele mici, cele mai mici, și ce ea din focul cel ei adus face, o hotărâșiteu fabula.

Înse aici trebuie să spun mai înainte, cum să numește aceasta mașină. Ea este în general corpul omeneș și indeoschi inima omului. Când iai la tine prânzul, nu o știi, ce toate din acest material crud — foc am numit-o noi mai sus — să poate face. Din pâinea simplă de grâu (ori săcară) devin: oase, păr, mușchi, unghii și multe altele.

Așadară să merită, a privi odată bine aceasta mașinerie minunată din mâna Măiestrului Dumnezeu, și cu cât mai mult am face-o, cu atât mai mult devenim în admirație. Cu adevărat, aici a creat Dumnezeu ceva, ce nimene nu poate imita.

Dară pentru că Dumnezeu însăși este Măiestrul acestei mașină minunată, așa dară este ea lăsată omului numai ca împrumut. El are a da odată sama pentru folosirea și valorisarea ei, dupăcum o spune și Pavel, că „întreg spiritul și sufletul și corpul să se păzească fără de prihană la venirea Domnului nostru Iisus Chris-

tos.“ Pentru aceea nu e numai o păcătuire contra corpului, ci și o nesocotire de Dumnezeu, dacă cineva aceasta mașină minunată strică, precând îi încarcă prea mult lucru sau îi dă nutremânt stricăcios, sau doară chiar otrăvicios. Iar cel mai mare la aceasta mașină este aceea, că ea conține un aparat registrator, care înșamnă toate, ce aceasta mașină a făcut, gândit, văzut, auzit, a suferit cândva. Unde acest aparat s'ar putea căuta, nu să știe încă până astăzi, dară că este la fiecare om, poate fiecare mărturisi, este memoria. Aici sunt două extreme. De o parte, că grijirea corpului să face peste măsură, și de altă parte încă, că să părăsește foarte, pentru acea caută Pavel a întimpina acestui extrem, precând zice: „grijiți corpul, înse așa, ca să nu căutați poftele lui.“ Și o altădată asemănă el corpul nostru sanctuarului, precând zice: „Templul lui Dumnezeu sunteți voi. De va strica cineva templul lui Dumnezeu, în pre acela îl va strica Dumnezeu.“

* * *

În numărul din urmă a Adevărului, unde a lovit faurul cu barosul pe nicoveală au sărit și puținele schinte în lături și după cum o constatăm cu cea mai mare bucurie, a și aprins ici-colea iubirea cetitorilor. Așa am căpătat o scrisoare din România dela un frate, care își exprimă durerea sa pentru cele cetite și serie cum urmează aici: „Iubiți frați în Domnul nostru Iisus Christos! Cu mare durere vin a vă aduce înainte un cuvânt, pentru un lucru, care foarte rău m'a dorut inima, când am văzut ce ne spune scumpa noastră foaie „Adevărul“, care mai bine am zice grătuța noastră foaie, din care să hrănește multe suflete, precum și sufletul meu, care eu sunt unul, cel mai slab serv al Domnului și tot o doare cu mii de ori mai mult, decât copilul cel mic fița maicii sale. Și când am cetit iubita foaie din Nr. 2, pag. 25 (Din Făurie), de durere sta să-mi curgă

lacrimile, când am auzit atâta slăbiciune în poporul D-lui. Unde ne rămâne bucuria noastră, care ne bucurăm după raporturile fraților noștri conducători despre noile plante, pre cari Domnul le-a rescumpărat cu prea sfânt sângele său și i-a făcut servi la lucrul său cel sfânt, pentru zidirea împărăției sale cea cerească pe pământ. (Mateiu 6, 10.) Iar pe de altă parte auzind atâta slăbiciune și pierdere din lucrul Domnului, care l-au lucrat frații noștri bătrîni fiind mai puțin la număr. Și acuma care-i cauza? Poporul Domnului cu bucurie vedem că crește, dar lucrul cel zidit vedem că scade. Oare n'ar fi mai bine, ca banii care-i luăm dela lume, să-i dăm iar pentru lume, a duce lumina mai departe în lume; că numai atunci va fi folosul nostru. Să căutăm la cuvântul Domnului Mateiu 6, 19. 20. 25. 32. 33. versuri. Oh, iubii mei frați, ori v'ați săturat din predica ce auziți cu urechile, și nu vă mai lipsește alt-ceva? Chiar și dacă v'ați săturat, tot trebuie se vă mai gândiți, că Domnul va fi mai având pe undeva popor, care no fi având predicatori, ca să-i sature. Și acolo este mare lipsa de iubita foarte „Adevărul“, care ne ține loc de cel mai bun predicator. Care ne aduce vesti din tot locul. Iubiți frați, vă rog în numele Domnului nostru Iisus Christos, sprijiniți lucrul Domnului cel zidit, dacă noi nu putem zidi mai mult. Cel mai slab frate în Domnul Iisus Christos. Gh. Petrescu M. Ostrov, România.“

Acest frate are drept, și nu e el singur, care așa gândește și scrie. Noi mai avem frați ici-colea, la cari nu să apropie din an în an vr'un predicator, și ce fac aceia fără de nutremânt sufletesc? La așa unii le este foia noastră un oaspe foarte binevenit! Dară să gândim și acolo, că după cum un frate decurând îmi spuse, în România sunt frații noștri oprîți de a merge unii la alții. Cei din o comună nu-i iertat să meargă la cei din altă comună a-i cerceta. Ce fac aceia, când nu să pot împăr-

tăși unii cu alții? Ei nu sunt atât de grași (ca unii la noi), ca să poată trăi din propria grăsimă, ci ei doresc după laptele cuvântător, și unde pot ei căpăta acela? Deși oamenii nu pot merge unii la alții, dară Dumnezeu are corbi, prin cari trimete carne și pâne servilor săi: și aceia trebuie să fie chiar dintre apăsătorii lor. Ei de altcum nu le duc vestea mântuirii, ci o oprese dela ei, dară când foia noastră: „Marturul“ și pentru unii „Martirul Adevărului“ vine, atunci ei însăși: „Corbii“, vrăjmașii adevărului, sunt îndatorați a duce acest sol de bucurie în casa servilor și credincioșilor lui Dumnezeu. Ce vom face dară? După mărturisirea fratelui de mai sus, ci cei puțini nu pot susține din mica lor putere și numărul lor mic aceasta foia, dară dacă și noi ne facem datorința, atunci noi ajutăm chiar fraților noștri, cu cari ne lăudăm. că sunt sângele nostru Român, la o creștere și prosperitate. Voim noi încă a abziec de foia noastră văzând cum stă treaba? Dacă alții o țin, sau o abziec noi de acolo nu putem, dară acest frate a arătat o pildă pentru mulți rușinatoare, că acuma a procurat în loc de 1 exemplar, care-i umbra până acuma. 2 exemplare. Să urmărm dară pildă!

MISSIUNE.

* **Bucurați-vă** cu cei ce se bucură. zice Pavel către Romani 12, 15. Noi aici în streinătate (America) ne bucurăm mult de mila cea mare alui Dumnezeu, care o are către noi cei săraci în spirit. Noi vr'o 14 frați ne-am pus toată silința pentru a afla un locaș, unde să putem vesti pre Domnul cel bogat oamenilor săraci.

Domnul a și adus timpul, că în luna Sept. (1913) am și deschis-o. Avem în toată Dumineca peste 60—80 ascultători. În Dumineca de 16 Nov. s'au rădicat vr'o 7 suflete,

care dorește a urma Domnului în Botez. Domnul deosebit de puternic al serviciilor săi în tot locul, ca să poată lăsa hotarele împărăției lui.

Trimes de Louis Papp.

* **Botez în Gary, Ind.** Mare bucurie ne-a dat nouă Domnul în ziua de 7 Sept. (1913). Mult să bucură ingerii și creștinii lui Dumnezeu, când bieții păcătoși primesc Evanghelia sfântă și prin Iisus Christos Charul și au pășit 3 suflete în apă, la care au pus bună mărturisire înaintea multor martori și înaintea lui Dumnezeu.

Noile plante sunt Moisi Ciordaș din Kocsoba, com. Bihor, Arono Ilie din Kislaka, com. Bihor și Elisabeta Făgăraș din Măinești, România.

Chorul din Vest-Pullman a cântat, și au fost mulți privitori, deși au venit apele mari, totuși a fost mare bucuria noastră în Domnul.

Dee Domnul bogata sa binecuvântare preste iubitul nostru fr. F. Balogh, care a ținut acest act, deosebit de preste inimile, cari au auzit cuvântul, ca să învieze spre viața veșnică; deosebit de binecuvântarea sa și preste ostenala fiilor săi.

Trimes de Aurel Popa.

* **Mai odată botez în Gary, Ind.** Cu ajutorul bunului Dumnezeu am avut botez în Novembre 2. (1913) în casa Domnului din Vest-Pullman la frații unguri, unde s'au botezat 4 suflete în moartea lui Christos, cari au făcut bună mărturisire înaintea multor martori, și mai ales înaintea lui Dumnezeu, că li vor servi până la moarte. Domnului Iisus i-a fost milă de ei și i-a primit în turma sa. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. F. Balogh. La acest botez au participat mai mulți frați din Gary și din V. P. Casa Domnului s'a dovedit astădată ca prea mică, pentru că a fost mult popor, care a privit lucrul Domnului, și chorul cel brav a cântat frumos. Cei nou botezați au fost Rozonoveletu. Koroj, com. Bihor; Ioan Herbei Zaránd-Hódos com. Arad, Ciuci Gabor Görbed com. Bihor și Ana Făgăraș Măinești România. Toți aparțin adunării Gary.

Dee Domnul raaua binecuvântării preste noile plante, ca să fie statornici în legământul lui cel sfânt, după cum au și dat dovadă. Deosebit de bunul Tată cerească bogata lui binecuvântare preste mai mult popor, ca să vină la pocăință și să crească turma lui Iisus, ca să fie și aici în lumea bănatului numele Domnului lăudat și cinstit. Iar Duchul sfânt ne ajute să putem purta steagul Mântuitorului.

Trimes de Aurel Popa

* **Dedicația adunării fr. Români din orașul Indianapolis, America.** O zi specială și binecuvântată de Domnul am avut 11 Ianuare la oarele 2.³⁰ după amieză. La marele noastre bucurii ne-au însoțit și fr. Englezi, dintre cari au fost de față și 7 păstori a turmei lui Christos, cari au cuprins catedra. Cari au ținut rugăciune și vorbire despre noua casă a Domnului.

Cetirea Scripturii a fost dela Isaia 59, 7—8 prin fr. Th. Selegean servul Domnului din noua adunare și conducătorul turmei sale. După cetire Claude E. Morris a implorat a rugăciune către acela, acărui e numita casă nouă. După rugăciune a cântat chorul fr. lor Români foarte frumos, condus de fr. Th. Babuța. În urmă o rugăciune de Rev. U. S. Clutton. După rugăciune a vorbit primul păstor a primei biserică Baptistă Română din America fr. R. Igrışan-Cincinnati. Subiectul fr. lui a fost prosperitatea dela Abraam, părintele națiunilor. Popoarele tot emigrează dintr'un pământ într'altul, tot după prosperitate. Înse care e prosperitatea popoarelor? Unii să fac fel de fel de comercianți, saloneri (birtași) și altele, ca să facă prosperități. Din cari unii ajung în temnițele americanilor, alții în asilurile nebunilor și ospitale, ca să facă mari progrese, întemeiate pe nasip și mărire deșartă, putredă. Abraam după ce a intrat în Canaan a făcut înainte de toate altar lui Iehova. (I. Moisi 12, 7—8). În toate lucrurile, unde a mers, a

făcut altar. (I. Moisi 13, 4. 18—22, 9.) Abraam a fost progresiv și Domnul i-a dat prosperitate. Fiul său Isaac a făcut altar și apoi fântână pentru turme. (I. Moisi 26, 25.) Iacob, fiul lui Isaac, a făcut călătoria sa și când a ajuns la Sechem făcu altar (I. Moisi 33, 18—20.) Așadară că putem vedea, că oamenii lui Dumnezeu au avut aceea în inima lor, ca să facă mai înainte altar lui Iehova. Oh, tu creștin cu numele, la ce te cugeți tu mai înainte, când treci Oceanul rătăcirii și neajunsurile tale? Te uiți tu și fiul tău după tine ca și Abraam și fiul său? Din ce prosperezi tu în prima oară? Mulți zic, că ei nu au lipsă de altar în America, ci numai de Dollari. Domnul îți ordina: adă-ți aminte de darul tău la altar. (Mateiu 5, 23.) Dacă tu nu ești în societate cu cei ce fac altare lui Iehova, rugăciunea ta e o spoyală și fumul lui Cain. David aceea dorea, ca Domnul să-l conducă la altar. (Ps. 43, 3—4.) David a și aflat altarele lui Iehova. (Ps. 84, 3—4.) Oh fiule alui Adam, aflat-ai tu altarele lui Iehova? Pus-ai tu vr'o piatră la el? Dacă nu încă, dee-ți Domnul, ca să affi.

Primul membru din prima biserică Baptista Română americană în Cincinnati, la care putem zice, că e și primul fondator și edificator, care să vede că s'a silit spre a nu aduna comoară pe năsip, ci s'a silit spre a edifica împărăția Domnului și pe pământul americăi, care e fr. Th. Selegean. Asemenea s'a silit și la al 2-lea edificiu al adunării Baptiste, care e în acest oraș. Fr. Th. Selegean și cu fr. R. Igrisan au avut o curată idee în chiamarea lor față de Stăpânul lor, acărui nume este Iubirea. Cu numiții frați și alții frați buni de inimă, cari s'au silit și au făcut bune progrese, de care vorbesc chiar și bărbații politici despre buna prosperitate a fraților Români Bapțiști în America.

Rev. Clarence, M. Edy, au ținut o frumoasă vorbire, că casa aceasta

este casa luminilor, de unde trebuie ca lumina să-și facă și în alte părți direcții. Înce casa trebuie bine păstrată și grijită, ca mașineria din lăuntru casei să fie în bună condiție, și atunci numai poate să ardă și să lumineze bine. Și asemenea va lumina în toate direcțiile, după cum e în lăuntru casei, unde stă mașineria luminilor. (Mateiu 6, 22—23.) Așa să lumineze lumina voastră. (Mateiu 5, 16.)

Dee Domnul, ca în mai multe direcții să străbată lumina și mulți să vază calea spre casă Părintelui luminilor. (Ioan 14. 6.)

Trimes de Pascu Sechel

* **Raport** asupra conferinței ținute în zilele de 25, 26, 27 Decembrie (Crăciun) 1913 st. v. în București.

Dacă acest raport apare așa de târziu după conferință, sunt care poate, zic, ne-ar putea scuza.

De mult ne gândeam să alcătuim o conferință, și totuși o tot amânăm, fiindcă nu eram pregătiți pentru un lucru de felul acesta. Acela însă care pregătește toate, a găsit timp cuvenit și pentru acest lucru.

Astfel, în prima zi de Crăciun de dimineața la ora 10 am avut bucuria să vedem printre noi pe fratele Gheorghe Slăvu din Aciuța (Ungaria), care venise pe neașteptate. Apoi venise fr. N. Theodorescu din Cernavoda, fr. N. Baban și Th. Gombar din comuna Harabagia și fr. Haralambie Dumitru din comuna Jegălic.

Dorința tuturor a fost o legătură strinsă, adevă unitatea comunităților din România, la care frații, cu multă dragoste s'au și declarat. Înțeleși, alegând pe fr. C. Adorian ca președinte, iar pe fr. Marim Burnea și Haralambie Dumitru ca notari. Odată arganizați, conferința a început cu lucrările.

1. S'a dat cuvântul reprezentanților comunităților din provincie, cari au exprimat dorințele lor și cari au fost protocolizate.

2. S'a decis intervenirea pe lângă frații cu influență, pentru liberarea cuvântului Evanghelic.

3. Se decide cercetarea fraților Petrescu Motoc din Ostrov și Tane Mahailov Silistra.

Ziua II-lea:

Cerând ajutorul aceluia, spre a căruia laudă și cinste veniseră la o altă, conferința se deschise de președinte cu o cuvântare asupra unității credincioșilor în crucea lui Christos.

La aceasta ședință veniseră câțiva credincioși dela altă sectă și cari doreau să se exprime de nu cumva am putea să fim noi și cu ei una.

Este necesar să vă fac cunoscut că o telegramă ne anunțase că vin doi frați din Ungaria și cari erau fr. Th. Sida și fr. Gavrilă Brola. Aceștia erau acum între noi și nu puțin ne-am bucurat de bătrînul frate Sida, care cu multă blîndeață și cu înțelepciune a căutat să ne slătuiască. Venirea lui între noi a fost o mare binecuvîntare.

S'a dat cuvîntul conducătorului acelei Secte, care printre altele susține că spălarea picioarelor este o poruncă și este recomandată credincioșilor.

Fratele G. Slăvu a răspuns că noi am început în spirit și nu voim a termina în trup. Această pildă făcută la Apostoli trupește, cari și erau trupești, rămîne să o facem noi în spirit. Spălați suntem noi prin sângele lui Christos pe din lăuntru.

Fratele Sida arată că noi nu trebuie să punem jug fraților mai mult decît s'a scris, cetînd din Ef. 5, 6.

Fratele Branea întrebă unde stă scris, că apostolii au practicat spălarea picioarelor.

Neputînd să dea dovadă despre aceasta, se încheie discuțiunea.

— — —

A treia zi, care a fost cea mai frumoasă, am avut la ordinațiune pe fratele C. Adorian ca predicator și a mea ca diacon prin punerea mânelor a fraților B. Schlipf și The-

odor Sida, cari s'au rugat fierbinte asupra acestor doi, implorînd binecuvîntarea.

Astfel am încheiat conferința noastră, bucurîndu-ne de multele binecuvîntări ce Domnul nostru a revărsat asupra noastră în aceste zile. Fie numele lui lăudat!

Branea.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 1. Martie.

9. Incredere în bogăție și incredere în Dumnezeu.

Luca 12, 13—34.

Cuvînt de aur: „Unde este tesaurul vostru, acolo va fi și inima voastră.” Luca 12, 34.

După propășirea serioasă a Domnului cu Fariseii și Cărturarii și cu vorbirea încurajătoare către învățăceii săi pași un bărbat dintre popor la Domnul Iisus, ca să folosească autoritatea sa contra fratelui său. El să afla cu frate-său într'o ceartă de moștenire și voia deci să folosească vaza lui Iisus, ca să capete pentru sine o hotărîre favorabilă. Iisus respinge planul lui dela sine și ia ocaziune în cuvînt și pildă despre lăcomie și a le pune urgent la inimă încrederea în Dumnezeu.

Aici vedem: 1. Cine să încrede în bogăție, dorește urgent, a se înbogăți. (v. 13—15.) 2. Cine să încrede în bogăție, își părăsește sufletul său. (v. 16—21.) 3. Cine să încrede în Dumnezeu, o fără de grijă, la cele pămîntești. (v. 12—28.) 4. Cine să încrede în Dumnezeu, e cugetat la cele pămîntești. (v. 29—34.)

Întrebări reasumătoare: 1. Ce doria un bărbat din popor dela Iisus? 2. Care respus îi dădu lui Iisus la aceasta? 3. Care dojeană legă Iisus la aceasta? 4. Co a făcut acela bărbat în pildă? 5. Ce părăsise el la aceasta? 6. Cum o păși el, până n'ar fi cugetat la aceea? 7. Cui trebuie să ne încredem noi pentru corp și viață? 8. Cari făpturi ar trebui să ne învețe aceasta? 9. Dară după ce

ar trebui să ne silim noi? 10. La ce ar mai trebui să folosim noi averea pământească? 11. Care dobândă vom avea noi de acolo? 12. Ce ți ție mai important în aceasta lecțiune?

Duminică, în 8. Martie.

10. Priveghiare.

Luca 12, 35—48.

Cuvânt de aur: „Ferițiți sunt servii aceia, pre cari venind domnul, îi va afla priveghiând.“ Luca 12, 37.

Despre încredere în Dumnezeu și despre căutarea după împărăția lui Dumnezeu a vorbit Domnul Iisus. Către aceasta mai adaugă el o vorbire foarte importantă pentru învățecii referitor la venirea lui. Mai înainte au fi înțeles învățecii foarte puțin înțelesul acestei vorbiri, dară când fu luat Domnul dela ei și Duchul sfânt umplu inima lor, atunci își amintiră ei iarăși de aceea, și atunci o înțeleseră ei foarte bine. Noi înțelegem bine cuprinsul ei, dară că oare acomodămune noi practic în viața zilnică după aceea? Este însă foarte periculos, a nu face aceasta.

Noi vedem: 1. Fiți gata, că Iisus vine iarăși, când voi mai puțin o așteptați. (v. 35—40.) 2. Faceți voia Domnului, ca să nu aveți a suferi multe lovituri. (v. 41—48.)

Întrebări reasumătoare: 1. Cum înțelegem noi, a „fi coapsele încinse“? 2. Ce însemnează, „făcliele aprinse“? 3. După cine să aștepte un serv astfel? 4. Cum i-ar respăli Domnul aceasta? 5. Cum va veni Iisus iarăși? 6. Care indemnare adaugă Domnul de aceasta? 7. După ce întreabă Petru pro Domnul? 8. Cu ce asemănă Domnul lucrătorii în împărăția lui Dumnezeu? 9. Care problemă au ei față de ceilalți servi? 10. Care cuget să poate ușor furia la ei? 11. Care urmări are așa cuget? 12. Care pedeapsă trage aceasta în urma sa?

Duminică, în 15 Martie.

11. Iisus învață sărbarea cuvenită a Sămbetei.

Luca 13, 10—16; 14, 1—6.

Cuvânt de aur: „Sămbăta pentru om s'a făcut, iar nu omul pentru sămbătă.“ Marcu 2, 27.

În predica de pe munte a arătat Iisus deja pozițiunea sa către legea dumnezească. Nu era planul lui, a desface, ei a împlini. La aceasta inse nu să întoarse el către adăogăturile omenești ale cărturarilor iudaici. Înțelesului unilateral fariseic despre sfințirea Sabbatului păși el contra prin lucrările iubirei, pre cari le făcea el în aceasta zi: el nu părăsi nici când, a cerceta sinagoga în ziua sămbetei, dară el nu să lăsa a fi oprit, a urma inimei sale iubitoare și a întinde oamenilor bolnavi ajutor. Despre aceasta ne dă nouă lecțiunea de astăzi două exemple mărețe.

Noi vedem: 1. Vindecarea unei femce bolnavă. (Cap. 13, 10—17.) 2. Vindecarea unui bărbat idropic. (Cap. 14, 1—6.)

Întrebări reasumătoare: 1. Unde învață Domnul Iisus după lecția noastră? 2. Ce fel de femce să alla în sinagogă? 3. Ce făcu Iisus cu aceasta femce? 4. Ce ajunse deci aceasta femce? 5. Cum să arată mai marele sinagogei la aceasta? 6. Cum îl numi pe el Domnul? 7. Cum făc oamenii cu animalele lor Sămbăta? 8. Ce ni iertat deci și nouă să facem Duminică? 9. Cine chiămaso odinioară pro Iisus la masă? 10. Pre cine-l văzu Iisus în aceasta casă? 11. Care întrebare îndreptă el către Farisei și Cărturari? 12. Ce făcu el cu bolnavul? 13. Cu ce îndreptă el lucrarea sa?

Duminică, în 22 Martie.

12. Iisus învață în călătoriile sale.

Luca 13, 18—35.

Cuvânt de aur: „Nu tot cel ce-mi zice: Doamne! Doamne! va intra în împărăția cerurilor, ei acela ce face voia Părintelui meu, carele este în ceruri.“ Mateiu 7, 21.

După lecțiunea noastră din urmă a învățat Domnul Iisus în sinagogă. Dară noi știm, că el nu s'a mărginit la aceea. El a învățat și pe munte, și el învăța pe mare de pe o corabie. El învăța în piațele orașelor și în căsile, unde fu chiămat ca oaspe. Dară el învăța și pe călătoriile sale și atunci mai ales pre învățecii săi. Lecția noastră de astăzi este o reasumare de vorbiri și învățături, pre

cari le-a spus Iisus învățăceilor săi pe cale.

Aici vedem: 1. Două parabole despre împărăția lui Dumnezeu. (v. 18—21.)
2. O întrebare a curioșității și răspunsul Domnului la ea. (v. 22—30.)
3. Un vai dureros! preste Ierusalim și poporul său. (v. 31—35.)

Intrebări reasumătoare: 1. Către care legumă a asemănat Iisus împărăția lui Dumnezeu? 2. Care altă pildă a mai folosit Iisus? 3. Care întrebare puse un bărbat lui Iisus? 4. Cum a răspuns Iisus? 5. Când este vremea, a intra în împărăția lui Dumnezeu, la sfârșit? 6. Ce va fi atunci încă? 7. Cum o vor păți o iudei, care nu voiau să intre? 8. Care sfat fu Domnului Iisus dat? 9. Ce răspunse Domnul la aceasta? 10. Unde se va omori Domnul Iisus? 11. Cum o va păți o Ierusalimul pentru aceea? 12. Când va fi iudeilor iarăși mântuirea?

Duminecă, în 29 Martie.

13. Vârțile creștinului.

II. Petru 1, 1—11. (Repetare.)

Cuvânt de aur: „El ți-a arătat, omule, ce este bine; și ce cere Iehova dela tine, fără numai a face dreptatea, și a umbla umilit cu Dumnezeuul tău.“ Micha 6, 8.

Christos ne-a lăsat nouă un exemplu, ca să urmăm urmelor sale. Învățătura lui Christos să ne ajute, a trăi traiul Domnului. Pentru aceea este și repetarea noastră în acest pătrar de an pusă sub punctul de vedere a vârtuților creștinului. Cari vârtuți rasumează deci lecțiile privite?

1. Lecțiunea „Iisus și coviii“ ne îndeamnă la umilință și modestitate. Copiii să ceartă câte odată pentru al meu și al tău, dară nici când pentru aceea, care ar fi cel mai mare și care a fi cel mai mult onorat. Ei să joacă în pace la olaltă și cu prietinie, dacă ar fi părinții lor niște zileri sau officianți înalți a statului. Acest cuget a adevăratei umilință și modestitate să luăm dela Domnul, dacă voim a fi cetățeni a împărăției lui Dumnezeu.

2. Lecțiunea „Trimeterea celor șaptezeci“ ne învață încredere în Domnul. Când el ne trimete, atunci putem cu îndrăzneală merge, și dacă ar fi ca micii între lupi.

3. Lecțiunea „Samaritanul îndurat“ ne arată în modul cel mai exemplar, cui avem noi a dovedi iubire și îndurare. Nu acela-i aproapele meu, care mi binevoit și-mi dovedește tot felul de bunătăți, ci acela, care are lipsă de sprințul și ajutorul meu. Și acești oameni nu voui avea să-i caut departe, doară zac naintea uși mele, ca săracul Lazar înaintea uși bogatului.

4. Lecțiunea „Cum trebuie servit Mântuitorului“ o are de lucru cu diferiți oameni, cari ne fac atenți la diferitele servicii față de Domnul. Tot omul servească din iubire și în credințioșie, și va fi plăcut Domnului.

5. Lecțiunea „Rugăciunea ascultabilă“ încă ne arată o vârtute creștinească, căci rugăciunea este atât de nelipsită creștinismului ca respirarea vieții. Cine nu s'a învățat încă a se ruga, acela nici nu s'a făcut creștin. Dară a se ruga ascultabil e încă altceva ca rugăciunea. Ascultabil nu ne rugăm noi nici atunci, când zicem Tatăl nostru. Ascultabil ne rugăm noi atunci numai, când și așteptăm în fapt cele cerute și nu încetăm mai degrabă, a ne ruga, până nu am primit. În tot cazul nu poate Domnul toate prostiile asculta.

6. Lecțiunea „Lumină și întunec“ o are de lucru cu adevărata cunoștință, care pentru vârtuțile creștine este foarte important și în parte decizător.

7. Lecțiunea „Iisus, un vrăjmaș a fățării“ ne îndeamnă serios la sinceritate și iubire de adevăr, o vârtute creștinească, care de multe ori nu să ia atât de serios, cum ar trebui. Și noi trebuie să fim foarte pe grijă, ca să nu devenim Farisei cari să țin aspru de tot felul de lucruri pe din afară, iar lăuntru îl părăsesc.

8. Lecțiunea „Credința alungă temerem“ voiește a pune în noi curagiu creștinesc. Cu curagiu liber trebuie să ne mărturisim către Christos, de ne-ar desprețui ori ride, de ne-ar închide ori chiar omori. Lumea vrăjmașă ne poate numai corpul lua, dară Dum-

nezeul cel tângăduit poate și sufletul arunca în pierzare.

9. Lecțiunea „Incredere în bogăție și încredere în Dumnezeu” ne dojenește de folosirea rea a bunurilor pământești, pe lângă care să părăsește sufletul, și ne îndeamnă, a căuta împărăția lui Dumnezeu.

10. Lecțiunea „Priveghiare” este o îndemnare servioasă pentru toți lucrătorii în împărăția lui Dumnezeu. Adevărul și credința vie ne conservă pre noi priveghiători, când va reveni Domnul. Dară de tot pe negândite și neașteptate, va reveni el, pentru aceea trebuie a fi totdeauna gata, ca să putem intra întru bucuria Domnului.

11. Lecțiunea „Iisus învață cuvenita sărbătorire a Săbătații” voiește a trezi în noi, virtuțile, compătimirii și a sprinteniei la ajutor, ori unde și ori când are cineva lipsă de ajutorul și participarea noastră. O cuprindere (înțeles) a cuvântului, care ne-ar opri dela aceasta, este dela cel rău.

12. Lecțiunea „Iisus învață pe cale” voiește a ne dojeni de întrebări neroditoare și a ne da ocaziune, a propăși cu putere faptică și a deveni sigur de împărăția lui Dumnezeu. A pătrunde prin poarta cea strâmtă, nu a întreba, cum caută ea afară, cât de largă este, cine poate intra și cine nu. Cel ce a patruns odată, acela-i sigur; cel ce stă afară, va voi odată să între și nu va putea.

Prin ochi în inimă.

Dumineca de repetat e foarte importantă și nu ar trebui să fie la alta decât numai la repetat folosită. Dară repetarea trebec căutat a o face într'o lecțiune nouă și interesantă. Noi vedem pre Iisus, *Învățătorul cel mare*. (În Perea, dincolo de Iordan, trei luni naintea morții sale) a învățat: *A finea cuvântul lui Dumnezeu*: ca cei șaptezeci (2), a se ruga cu credință și statornicie (5), a umbla în lumină (6), fără fățerie (7), fără frică de oameni

(8), priveghiând (10), zidind împărăția lui Dumnezeu (12),

a exercia iubire: ca Samaritanul îndurat (3), și ca femeile, cari îi serveau (4), și Sămbăta (11), făcând voia lui Dumnezeu (12),

a fi umilit: ca copiii (1), nu în bogăție, ci în Dumnezeu înerezându-să (9).

A II-Jea pătrar.

Pentru Dumineca, în 5 Aprilie.

14. Vorbirile lui Iisus la masă.

Luce 11, 7-21.

Cuvânt de aur: Luca 14, 11.

PUBLICĂRI.

Să caută un băiat sănatos ca învățecel de faurar (covac), să fie cam de 14--15 ani și creștin. Adresa: Oprea Todor, Peleskafalva, Aradn.

Să caută o servitoare fecioară ori femeecredincioasă la casa domnenseă. Să știe rându căsii și să știe face pâne și a mulge. Sunt numai 2 persoane, nu sunt credincioși, dară le trebec servi de ai noștri, că încă și alții frați ai noștri lucră la casă peste tot anul. Ziua Domnului o poate bine păzi. Adresa să poate seria la fr. Durcău Mitru pocăit Székudvar Aradn.

Primesc facerea fântânelor artezice; de vindut 4 mașine de călcat de sine umblătoare Dröblem cu cilindru (dobă) de 1000 snilim. (Mașinele sunt de 9 ani). Adresa: Dohányos Mihály, Békésesaba, V., Könyves u. 18.

Să caută un tânăr pentru cancelarie la drumul ferat. Să știe limbile germană, maghiară și română. Să aibo serisoano frumoasă. Adresa: Rostás Péter, pályafelvizgató, Petrozsény.

O soră văduvă săracă vrea să dea 4 copiii ca sufletari la frați 1 copil de 10 ani, 1 fată de 8 ani, 1 copil de 6 ani, 1 copil de 4 ani. Adresa e: Dobrici Cati, Karánsebes, Vár-utea.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.